SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA JANA MAZÁKA, predstavljeni 16. septembra 2010[1]

I – Uvod

1. Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija) je na podlagi člena 234 ES s sklepom z dne 14. februarja 2008, ki ga je Sodišče prejelo 20. marca 2008, Sodišču v predhodno odločanje predložilo vprašanji o razlagi Uredbe Sveta (ES) št. 510/2006 z dne 20. marca 2006 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila[2] (v nadaljevanju: Uredba št. 510/2006).

2. Ta predlog je bil vložen v okviru spora med društvom Bayerischer Brauerbund eV (v nadaljevanju: Bayerischer Brauerbund) in družbo Bavaria NV (v nadaljevanju: Bavaria), ki se nanaša na pravico družbe Bavaria, da v Nemčiji še naprej uveljavlja zaščito mednarodne blagovne znamke, ki vsebuje besedo Bavaria, in jo še naprej uporablja glede na to, da je bilo ime „Bayerisches Bier“ registrirano z učinkom od 5. julija 2001 kot zaščitena geografska označba (v nadaljevanju: ZGO) na podlagi Uredbe št. 1347/2001 z dne 28. junija 2001, s katero je bila dopolnjena Priloga k Uredbi Komisije (ES) št. 1107/96 z dne 12. junija 1996 o registraciji geografskih označb in geografskega porekla po postopku iz člena 17 Uredbe Sveta (EGS) št. 2081/92[3] (v nadaljevanju: Uredba št. 1347/2001).

3. Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje za navodila, s katerimi se določi, ali ima ZGO „Bayerisches Bier“ časovno prednost pred blagovno znamko družbe Bavaria in zato lahko odvzame zaščito tej blagovni znamki, če si ZGO in blagovna znamka nasprotujeta.

4. Zaradi tega predložitveno sodišče sprašuje, katere določbe prava Skupnosti urejajo nasprotovanje med blagovno znamko in ZGO, kot je na primer „Bayerisches Bier“, ki je bila registrirana po „poenostavljenem“ postopku, ki ga določa člen 17 Uredbe Sveta (EGS) št. 2081/92 z dne 14. julija 1992 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila[4] (v nadaljevanju: Uredba št. 2081/92), in natančneje trenutek, ki je upošteven za časovno razvrstitev te ZGO.

1 – Jezik izvirnika: angleščina.
2 – UL L 93, str. 12.
3 – UL L 182, str. 3.
4 – UL L 208, str. 1.

5. Ta zadeva je tesno povezana z zadevo Bavaria in Bavaria Italia (C-343/07), v kateri sem predložil sklepne predloge 18. decembra 2008,[5] Sodišče pa je razglasilo sodbo 2. julija 2009.

II – Pravni okvir

A – *Uredba št. 2081/92*

6. Namen Uredbe št. 2081/92 je vzpostaviti okvirna pravila Skupnosti o zaščiti registriranih označb porekla in geografskih označb za določene kmetijske proizvode in živila, za katere obstaja povezava med značilnostmi proizvodov ali živil in geografskim poreklom. Ta uredba določa sistem registracije geografskih označb in označb porekla, s katerim se zagotovi zaščita v vsaki državi članici, na ravni Skupnosti.

7. V Uredbi 2081/92 je predviden navadni in poenostavljeni postopek registracije zaščitene označbe porekla (v nadaljevanju: ZOP) in ZGO.

8. Navadni postopek registracije ZGO in ZOP urejajo členi 5, 6 in 7 Uredbe št. 2081/92. Člen 6(2) te uredbe določa:

„1. V šestih mesecih od začetka veljavnosti uredbe države članice obvestijo Komisijo, katera od njihovih pravno zaščitenih imen ali, v tistih državah članicah, kjer ni nobenega zaščitnega sistema, katera od njihovih z rabo uveljavljenih imen, želijo registrirati v skladu s to uredbo.

„Če Komisija ob upoštevanju odstavka 1 zaključi, da ime izpolnjuje pogoje za zaščito, v *Uradnem listu Evropske [Unije]* objavi ime in naslov vlagatelja, ime proizvoda, glavne točke vloge, sklicevanja na nacionalne zahteve, ki določajo pripravo, proizvodnjo ali predelavo proizvoda in po potrebi obrazložitev njenih sklepov."

9. Poenostavljeni postopek registracije ZGO in ZOP, ki se uporablja za imena, ki so že obstajala na dan, na kateri je začela veljati Uredba št. 2081/92, je določen v členu 17 te uredbe, ki določa:

5 – ZOdl., str. I-5491.

2. Na podlagi postopka, predvidenega v členu 15, Komisija registrira imena iz odstavka 1, ki so v skladu s členoma 2 in 4. Člen 7 se ne uporablja. Kljub temu se generična imena ne registrirajo.

3. Države članice lahko obdržijo nacionalno zaščito imen, ki so sporočena v skladu z odstavkom 1, do takrat, ko se sprejme odločitev o registraciji."

10. Člen 13 Uredbe št. 2081/92 omeji področje zaščite, ki se nudi registriranim imenom.

11. Člen 14 Uredbe št. 2081/92 ureja razmerje med ZGO in ZOP na eni strani in blagovnimi znamkami na drugi strani. V prvotni različici določa:

„1. Kadar sta označba porekla ali geografska označba registrirana v skladu s to uredbo, se vloga za registracijo blagovne znamke, ki ustreza eni od situacij iz člena 13 in se nanaša na isti tip proizvoda, zavrne pod pogojem, da je bila vloga za registracijo blagovne znamke predložena po datumu objave iz člena 6(2).

Blagovne znamke, ki so registrirane v nasprotju s prvim pododstavkom, se razglasijo za neveljavne.

Ta odstavek se uporablja tudi tam, kjer se je vloga za registracijo blagovne znamke vložila pred datumom objave vloge za registracijo, določenem v členu 6(2) pod pogojem, da se je objava zgodila, preden je bila blagovna znamka registrirana.

2. Z ustreznim upoštevanjem zakonodaje Skupnosti se lahko nadaljuje uporaba blagovne znamke, ki ustreza eni od situacij iz člena 13, katera je bila registrirana v dobri veri pred datumom, ko je bila vložena vloga za registracijo označbe porekla ali geografske označbe, ne glede na registracijo označbe porekla ali geografske označbe, če ni razlogov za neveljavnost ali preklic blagovne znamke, kakor predvidevata člen 3(1)(c) in (g) in člen 12(2)(b) Prve direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o usklajevanju zakonodaj držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami […]

3. Na podlagi ugleda blagovne znamke, slovesa ter dolžine časa, ko se je le ta uporabljala, se označba porekla ali geografska označba ne registrira, kadar lahko omenjena registracija zavaja potrošnike glede prave identitete proizvoda."

B – *Uredba št. 692/2003*

12. Člen 14 Uredbe št. 2081/92 je bil z učinkom od 24. aprila 2003 dopolnjen z Uredbo Sveta (ES) št. 692/2003[6].

13. Uvodna izjava 11 Uredbe št. 692/2003 glede tega določa:

„Člen 24(5) [Sporazuma o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine] se uporablja ne le za registrirane ali prijavljene blagovne znamke, ampak tudi za tiste, ki so pravice pridobile z uporabo pred določenim datumom, zlasti datumom zaščite imena v izvorni državi. Člen 14(2) Uredbe […] št. 2081/92 se torej spremeni: predvideni referenčni datum, postane datum zaščite v izvorni državi ali datum predložitve zahtevka za registracijo geografske označbe ali označbe porekla glede na to, ali ime spada pod člen 17 ali člen 5 te uredbe; prav tako postane v njenem členu 14(1) referenčni datum datum predložitve zahtevka za registracijo namesto datuma prve objave."

6 – Uredba […] z dne 8. aprila 2003 o spremembi Uredbe (EGS) št. 2081/92 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 99, str. 1).

14. Člen 14(1) Uredbe št. 2081/92, kakor je bil dopolnjen z Uredbo št. 692/2003, določa:

„1. Če je označba porekla ali geografska označba registrirana po tej uredbi, se zavrne vsak zahtevek za registracijo blagovne znamke, ki velja za proizvod iste vrste in uporaba katere bi pomenila enega od stanj iz člena 13, če je vložena po datumu predložitve zahtevka za registracijo označbe porekla ali geografske označbe, komisiji.

Blagovne znamke, katerih registracija krši prvi pododstavek, se razveljavijo."

15. Nadalje je Uredba št. 692/2003 razveljavila poenostavljeni postopek, ki ga je določal člen 17 Uredbe št. 2081/92. Glede tega uvodna izjava 13 prvoomenjene uredbe določa:

„Poenostavljen postopek iz člena 17 Uredbe […] št. 2081/92 za registriranje imen, ki so že zaščitena ali uveljavljena z uporabo v državah članicah, ne predvideva nobene pravice ugovora. Zaradi pravne varnosti in preglednosti ga je treba črtati. Zaradi doslednosti je treba črtati tudi petletno prehodno obdobje iz člena 13(2) pri imenih, registriranih po členu 17,

vendar brez vpliva na potek tega obdobja pri že registriranih imenih."

16. Točka 15 člena 1 Uredbe 692/2003 določa:

„Črtata se člena 13(2) in 17. Vseeno pa se določbe teh členov uporabljajo še naprej za registrirana imena ali imena, za katera so bili zahtevki za registracijo oddani po postopku iz člena 17 pred začetkom veljavnosti te uredbe."

C – *Uredba št. 510/2006*

17. Uredbo št. 2081/92, kakor je bila nazadnje dopolnjena z Uredbo Sveta (ES) št. 806/2003 z dne 14. aprila 2003,[7] je končno nadomestila Uredba št. 510/2006, ki je začela veljati 31. marca 2006.

18. Uvodna izjava 19 Uredbe št. 510/2006 določa:

„Imena, ki so na dan začetka veljavnosti te uredbe že registrirana v skladu z Uredbo Sveta […] št. 2081/92 […], bi morala še naprej uživati zaščito po tej uredbi in treba bi jih bilo avtomatično vključiti v register. Poleg tega bi bilo treba sprejeti prehodne ukrepe za vloge za registracijo, ki jih je Komisija prejela pred začetkom veljavnosti te uredbe."

19. Člen 14 Uredbe št. 510/2006 z naslovom „Razmerja med blagovnimi znamkami, označbami porekla in geografskimi označbami" določa:

„1. Kadar je označba porekla ali geografska označba registrirana po tej uredbi, se vloga za registracijo blagovne znamke, ki ustreza eni od situacij iz člena 13 in zadeva isto vrsto proizvoda, zavrne, če je vloga za registracijo blagovne znamke vložena po dnevu predložitve vloge za registracijo Komisiji.

Blagovne znamke, registrirane v nasprotju s prvim pododstavkom, so ničnе.

[…]"

7 – Uredba […] o prilagoditvi določb glede odborov, ki pomagajo Komisiji pri uresničevanju njenih izvedbenih pooblastil, predvidenih v aktih Sveta, ki se sprejemajo v postopku posvetovanja (kvalificirana večina), Sklep 1999/468/ES (UL L 122, str. 1).

III – Dejansko stanje, postopek in predložena vprašanja

20. Društvo Bayerischer Brauerbund je društvo nemškega prava, katerega namen je zaščita skupnih interesov bavarskih pivovarjev. V skladu s potrdilom, ki ga je izdalo Amtsgericht München (občinsko sodišče München), je njegov statut datiran s 7. decembrom 1917. Društvo Bayerischer Brauerbund je imetnik registriranih kolektivnih blagovnih znamk „Genuine Bavarian Beer“ (od leta 1958), „Bayrisch Bier“ in „Bayerisches Bier“ (od leta 1968), kot tudi „Reinheitsgebot seit 1516 Bayrisches Bier“ (od leta 1985).

21. Družba Bavaria je nizozemski proizvajalec piva, ki deluje na mednarodnem trgu. Prvotno se je imenovala „Firma Gebroeders Swinkels“, vendar besedo „Bavaria“ uporablja za svoje ime od leta 1925 in jo je v svoje ime vključila leta 1930. Družba Bavaria je imetnik več registriranih znamk in figurativnih elementov, ki vsebujejo besedo „Bavaria“. Datumi registracij so iz let 1947, 1971, 1982, 1991, 1992 in 1995. Zaščita za nekatere od teh znamk je bila v Nemčiji zavrnjena v letih 1973,1992 in 1993.

22. Ime „Bayerisches Bier“ je bilo predmet dvostranskih sporazumov o zaščiti geografskih označb, označb porekla in drugih geografskih imen med Zvezno republiko Nemčijo na eni strani in Francosko republiko (1961), Italijansko republiko (1963), Helensko republiko (1964), Švicarsko konfederacijo (1967) in Kraljevino Španijo (1970) na drugi strani.

23. Društvo Bayerischer Brauerbund je 28. septembra 1993 v soglasju z društvoma Münchener Brauereien eV in Verband Bayerischer Ausfuhrbrauereien eV pri nemški vladi vložilo vlogo za registracijo „Bayerisches Bier“ kot ZGO po „poenostavljenem“ postopku na podlagi člena 17 Uredbe št. 2081/92.

24. Nemška vlada je 20. januarja 1994 na podlagi člen 17(1) Uredbe št. 2081/92 obvestila Komisijo o vlogi za registracijo „Bayerisches Bier“ kot ZGO po poenostavljenem postopku.

25. Komisija in nemški organi so izmenjali številne podatke zaradi dopolnitve spisa, za katerega se je 20. maja 1997 štelo, da je popoln. Končna različica specifikacije je bila Komisiji poslana z dopisom z dne 28. marca 2000.

26. Regulatorni odbor za geografske označbe in označbe porekla (v nadaljevanju: odbor) je večkrat razpravljal o dveh osnutkih uredb, ki ju je predložila Komisija za registracijo „Bayerisches Bier“ kot ZGO. Razprave so se nanašale med drugim na vprašanje obstoja

blagovnih znamk, ki tudi vsebujejo pojem „Bayerisches Bier“ ali njegove prevode.

27. Toda ker ni bila dosežena večina, ki jo zahteva drugi odstavek člena 15 Uredbe št. 2081/92, odbor ni mogel sprejeti mnenja v predpisanem roku. Komisija je zaradi tega svoj osnutek spremenila v predlog uredbe Sveta, ki je nato sprejel Uredbo št. 1347/2001, s katero je bila „Bayerisches Bier“ registrirana kot ZGO.

28. Po tej registraciji je društvo Bayerischer Brauerbund po podobnih postopkih v drugih državah članicah vložilo tožbo pri Landgericht München (deželno sodišče München), s katero je tožilo na soglasje družbe Bavaria za izbris ene od njenih mednarodnih blagovnih znamk, in sicer mednarodne blagovne znamke št. 645 349 (v nadaljevanju: blagovna znamka družbe Bavaria), ki je v Nemčiji zaščitena s prioriteto od 28. aprila 1995.

29. Landgericht München je tožbi ugodilo. Oberlandesgericht München je zavrnilo pritožbo, ki jo je zoper to sodbo vložila družba Bavaria.

30. Bundesgerichtshof mora zdaj odločiti o reviziji, ki jo je zoper to odločbo vložila družba Bavaria, v kateri predlaga zavrnitev tožbe na soglasje za odvzem zaščite za njeno blagovno znamko, če je ta blagovna znamka registrirana za pivo.

31. Po mnenju predložitvenega sodišča je odločitev v tem sporu odvisna od veljavnosti Uredbe št. 1347/2001, ki je že bila predmet presoje v sodbi Bavaria in Bavaria Italia,[8] od tega, ali ima ZGO „Bayerisches Bier“ časovno prioriteto za namene iz člena 14(1) Uredbe št. 510/2006 pred blagovno znamko družbe Bavaria, in od tega, ali ima lahko ta znamka pravico do soobstoja z ZGO na podlagi člena 14(2) Uredbe št. 510/2006.

32. Predložitveno sodišče natančneje glede vprašanja prioritete ZGO navaja, da je pogoj, določen v členu 14(1) Uredbe št. 510/2006, izpolnjen, ker je Komisija prejela vlogo za registracijo „Bayerisches Bier“ kot ZGO 20. januarja 1994, medtem ko ima blagovna znamka družbe Bavaria prioriteto šele od 28. aprila 1995. Isto izhaja iz člena 14(1) Uredbe št. 2081/92, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 692/2003.

33. Vendar pa predložitveno sodišče dvomi o uporabi tega pravila, kolikor se člen 14(1) prvotne različice Uredbe št. 2081/92 za

8 – Navedena v opombi 5.

določanje časovne prioritete ne sklicuje na datum vložitve vloge, ampak na datum objave iz člena 6(2) te uredbe, ki pa se ne uporablja v poenostavljenem postopku po členu 17. Torej se odpira vprašanje, katera določba ureja časovno razvrstitev ZGO, ki je registrirana po poenostavljenem postopku iz člena 17 Uredbe št. 2081/92, in zlasti kateri trenutek je upošteven za to razvrstitev.

34. Ob tem ozadju je Bundesgerichtshof prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali se uporabi člen 14(1) Uredbe Sveta (ES) št. 510/2006, če je bila zaščitena označba veljavno registrirana po poenostavljenem postopku v skladu s členom 17 Uredbe Sveta (EGS) št. 2081/92 z dne 14. julija 1992 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila?

2. (a) Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, kateri trenutek je treba upoštevati pri določanju prioritete zaščitene geografske označbe v smislu člena 14(1) Uredbe (ES) št. 510/2006?

(b) Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, v skladu s katero določbo se presoja nasprotovanje med geografsko označbo, ki je bila veljavno registrirana po poenostavljenem postopku v skladu s členom 17 Uredbe (EGS) št. 2081/92, in znamko ter v skladu s čim se določi prioriteta zaščitene geografske označbe?

3. Ali se lahko uporabi nacionalne določbe o zaščiti geografskih označb, če označba ‚Bayerisches Bier' izpolnjuje pogoje za registracijo v skladu z Uredbo (EGS) št. 2081/92 in Uredbo (ES) št. 510/06, Uredba Sveta (ES) št. 1347/2001 pa ni veljavna?"

IV – Pravna analiza

38. Zdaj bom analiziral obe vprašanji, ki se postavljata v zvezi s tem.

A – *Uvodne opombe*

35. V uvodu je treba spomniti, da je bilo tretje vprašanje – kot jasno izhaja iz njegovega besedila in predložitvenega sklepa – postavljeno, če bi bilo treba Uredbo št. 1347/2004, na podlagi katere je bilo ime „Bayerisches Bier“ registrirano kot ZGO, šteti za neveljavno zaradi predhodne odločbe v zadevi Bavaria in Bavaria Italia[9], ki se je še obravnavala takrat, ko je Bundesgerichtshof sprejelo ta predložitveni sklep.

36. Ker je Sodišče medtem v sodbi v tej zadevi potrdilo veljavnost Uredbe št. 1347/2001[10] in ker predložitveno sodišče ni navedlo kakšnega dodatnega dejavnika, ki bi lahko vplival na veljavnost te uredbe, ni treba odgovoriti na tretje vprašanje.

37. Namen preostalih dveh vprašanj in podvprašanj pa je v bistvu ugotoviti, ali ima ZGO „Bayerisches Bier“ časovno prioriteto v razmerju do blagovne znamke družbe Bavaria, s posledico, da se pri nasprotovanju med tema pravicama lahko razveljavi blagovno znamko.

39. Najprej in predvsem je treba določiti pravila Skupnosti ali pravila, na podlagi katerih je treba presojati prioriteto ZGO, registrirano po poenostavljenem postopku na podlagi člena 17 Uredbe št. 2081/92 (v nadaljevanju: poenostavljeni postopek), pred blagovno znamko, se pravi, ugotoviti, ali je upoštevna določba v tej zadevi člen 14(1) Uredba št. 2081/92 ali pa člen 14(1) Uredbe št. 510/2006.

40. Drugič, opredeliti je treba trenutek, ki je upošteven za določitev, ali ZGO, ki je registrirana po poenostavljenem postopku, nasprotuje registraciji določene blagovne znamke.

B – *Glavna stališča strank*

41. V tem postopku so pisna stališča vložili društvo Bayerischer Brauerbund, družba Bavaria, vlade Nemčije, Grčije, Italije in Nizozemske ter Komisija. Razen italijanske vlade so se vse navedene stranke udeležile obravnave 10. junija 2010.

9 – Navedena v opombi 5.
10 – Navedena v opombi 5, točka 115.

42. Ne bom natančno ponovil različnih argumentov strank, ki – tudi tam, kjer pridejo do enakega izida – zajemajo širok nabor pravnih pristopov glede odprtih vprašanj. Le na kratko bom opisal rešitve, ki jih stranke predlagajo v zvezi s predloženimi vprašanji.

43. Družba Bavaria, nemška in nizozemska vlada ter Komisija se glede vprašanja, katera pravila Skupnosti urejajo razmerje med ZGO in blagovno znamko družbe Bavaria, v bistvu strinjajo, da se člen 14(1) Uredbe št. 510/2006 ne uporablja za ZGO, ki je bila registrirana po poenostavljenem postopku. V skladu z mnenjem večine teh strank razmerje med ZGO in blagovno znamko družbe Bavaria še vedno ureja člen 14(1) Uredbe št. 2081/92 v njeni prvotni različici. Komisija pa meni, da je upoštevna določba v tem kontekstu člen 13(1) Uredbe št. 510/2006 v povezavi z njenim členom 14(2).

44. Nasprotno pa je treba po mnenju društva Bayerischer Brauerbund ter vlad Italije in Grčije časovno razvrstitev take ZGO določiti na podlagi člena 14(1) Uredbe št. 510/2006.

45. Glede vprašanja, kateri trenutek je upošteven za časovno razvrstitev imena, ki je registrirano po poenostavljenem postopku, so stranke predlagale številne trenutke: (i) datum, na katerega je zadevno ime postalo zaščiteno na podlagi nacionalnega prava države članice izvora (Komisija in grška vlada); (ii) datum, na katerega zadevna država članica predloži vlogo za registracijo Komisiji (društvo Bayerischer Brauerbund in italijanska vlada); (iii) datum, na katerega so bili vsi dokumenti, ki naj bi jih vsebovala vloga, posredovani Komisiji (po mnenju družbe Bavaria v kontekstu te zadeve to ni bilo pred poletjem 1998); (iv) datum, od katerega dalje so se lahko prizadeti gospodarski subjekti prek sodelovanja držav članic v poenostavljenem postopku seznanili z zahtevkom za registracijo (nemška vlada), in nazadnje, (v) datum objave registracije (družba Bavaria in nizozemska vlada).

C – *Presoja*

1. Zakonodaja, ki se uporabi

46. Najprej je treba spomniti, da je eno od temeljnih načel prava blagovnih znamk in, splošneje, prava intelektualne lastnine načelo primarnosti starejše izključne pravice ali, splošneje, načelo *prior tempore potior iure*, na

podlagi katerega lahko imetnik starejše pravice intelektualne lastnine pri nasprotovanju zahteva varstvo pred mlajšo pravico intelektualne lastnine.[11]

47. To načelo se glede razmerja med ZOP in ZGO na eni strani in blagovnimi znamkami na drugi strani izraža v posebnih pravilih, ki jih Uredba št. 2081/92[12] in Uredba št. 510/2006 določata glede različnih položajev nasprotovanja, ki so tam določeni. Vsako od teh pravil ima ločen namen in naloge in zanje veljajo različni pogoji.[13]

48. Prvi primer je tisti iz člena 14(3) Uredbe št. 2081/92 – v Uredbi št. 510/2006 je to člen 3(4) – in nanaša se na položaj nasprotovanja med ZOP in ZGO in starejšo blagovno znamko, če bi bilo zaradi ugleda, slovesa in trajanja rabe blagovne znamke verjetno, da bi taka registracija zavedla potrošnika glede prave identitete proizvoda. V takem primeru se zaščiti starejša blagovna znamka in je treba zavrniti registracijo označbe ali porekla.

49. Drugi primer hkrati urejata člen 14(2) Uredbe št. 2081/92 in člen 14(2) Uredbe št. 510/2006. Ti določbi zadevata položaj, v katerem uporaba starejše blagovne znamke nasprotuje zaščiti, ki je bila zagotovljena ZOP in ZGO na podlagi člena 13 teh dveh uredb. Ti določbi določata načelo soobstoja, saj pod določenimi pogoji dopuščata nadaljevanje uporabe starejše blagovne znamke ne glede na registracijo nasprotujočega imena.

50. Tretji položaj nasprotovanja, za katerega gre v sporni zadevi in ga urejata člen 14(1) Uredbe št. 2081/92 in člen 14(1) Uredbe št. 510/2006, je tisti med starejšo ZOP ali ZGO in mlajšo blagovno znamko, v katerem bi uporaba te blagovne znamke pripeljala do enega od položajev, opisanega v členu 13 teh dveh uredb. Na podlagi teh dveh določb se da prednost starejšemu poreklu ali označbi, tako da je treba zavrniti registracijo nasprotujoče blagovne znamke ali jo, odvisno od primera, razveljaviti. Obstoj starejšega ZOP ali ZGO – kot jo določata ti določbi – je zato enak razlogu za zavrnitev nasprotujoče blagovne znamke na podlagi nacionalnega prava

11 – Glej v tem smislu sodbo z dne 16. novembra 2004 v zadevi Anheuser-Busch (C-245/02, ZOdl., str. I-10989, točka 98).

12 – Naslednje točke se uporabljajo hkrati za prvotno različico člena 14 Uredbe št. 2081/92 in za to določbo, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 692/2003.

13 – Glej v tem smislu glede člena 14 Uredbe št. 2081/92 v opombi 5 navedeno sodbo Bavaria in Bavaria Italia, točke od 117 do 123.

in prava Skupnosti oziroma Evropske unije o blagovnih znamkah.[14]

51. Glede tega se časovna prioriteta ZGP ali ZGO v razmerju do določene znamke ali, z drugimi besedami, trenutek v postopku registracije, od katerega dalje lahko ime, če pride do nasprotovanja, prepreči registracijo blagovne znamke, določa na podlagi člena 14(1) Uredbe št. 2081/92, kot je bila prvotno sprejeta, s sklicevanjem na datum objave iz člena 6(2), se pravi datum, na katerega Komisija objavi vloge za registracijo in povezane informacije. Nasprotno pa se člen 14(1) te uredbe, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 692/2003, in člen 14(1) Uredbe št. 510/2006 glede tega v bistvu sklicujeta na (zgodnejši) datum vložitve vloge za registracijo pred Komisijo.

52. Bistvo problema, s katerim smo zdaj soočeni, je, da člen 14(1) Uredbe št. 2081/92 s sklicevanjem na „datum objave iz člena 6(2)" iz te uredbe, kakor je bila prvotno sprejeta, ne upošteva dejstva – kakršen koli je že razlog –, da v kontekstu poenostavljenega postopka ni določb o taki objavi, medtem ko se zdi, da sta člen 14(1) Uredbe št. 2081/92, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 692/2003, in člen 14(1) Uredbe št. 510/2006 *ratione materiae* združljiva s poenostavljenim postopkom, ker upoštevata datum vložitve vloge za registracijo pri Komisiji.

53. To pa ne more prevladati nad dejstvom, da se *ratione temporis* za sporno razmerje med ZGO in blagovno znamko ne uporabljata niti člen 14(1) Uredbe št. 2081/92, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 692/2003, niti člen 14(1) Uredbe št. 510/2006, na katerega se nanaša prvo vprašanje.

54. Najprej je glede tega treba opozoriti, da se v načelu pravne varnosti, kot izhaja iz ustaljene sodne prakse, zahteva, da se na splošno vsako dejansko stanje, razen izrecnih nasprotnih navedb, presoja ob upoštevanju pravnih pravil, ki so veljala, ko je stanje nastalo.[15]

55. Položaj nasprotovanja v primeru pred predložitvenim sodiščem je nastal v zvezi z razširitvijo zaščite blagovne znamke družbe Bavaria na Nemčijo leta 1995. Upoštevaje razširitev te zaščite je treba odgovoriti na vprašanje, ali je označba „Bayerisches Bier" – za

14 – Glej v tem smislu člen 7(1)(k) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 422/2004 z dne 19. februarja 2004 (UL L 70, str. 1), in člen 7(1)(k) Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1).

15 – Glej v tem smislu na primer sodbi z dne 6. julija 2006 v zadevi Kersbergen-Lap in Dams-Schipper (C-154/05, ZOdl., str. I-6249, točka 42) in z dne 12. oktobra 1978 v zadevi Belbouab (10/78, Recueil, str. 1915, točka 7).

katero je bila v tej fazi predlagana registracija kot ZGO po poenostavljenem postopku, vendar še ni bila končana – že bila zaščitena oziroma, natančneje, ali ima prioriteto pred blagovno znamko družbe Bavaria, tako da je bila pravna zaščita te znamke v Nemčiji izključena in je treba zato odvzeti zaščito.

56. Takrat, ko so nastale te okoliščine, je očitno Uredba št. 2081/92, kakor je bila prvotno sprejeta, urejala registracijo in zaščito imena „Bayerisches Bier“, vključno z razmerjem do blagovnih znamk. Zato je treba sporni položaj presojati glede na to zakonodajo.

57. Dodal bi še, da se tu ne ukvarjamo s prihodnjimi učinki položaja, ki je nastal na podlagi Uredbe št. 2081/92, kakor je bila prvotno sprejeta, in za katerega bi se lahko uporabljalo, kot je Sodišče odločilo v številnih zadevah, novo pravilo, kot je tisto iz člena 14(1) Uredbe št. 510/2006.[16]

58. Vprašanje v tej zadevi je prej, ali se v določenem trenutku lahko določeno ime obravnava kot časovno prvo – in temu ustrezno s starejšo pravico – glede na potencialno nasprotujočo blagovno znamko, tako da sporni položaj pomeni položaj, ki je bil dosežen pred začetkom veljavnosti Uredbe št. 510/2006. Tako se lahko ta uredba uporablja retroaktivno za ta položaj ali za pravice, pridobljene pred začetkom njene veljavnosti, le če iz besedila, ciljev ali sistematike jasno izhaja, da jim je treba pripisati tak učinek.[17]

59. Vendar pa v Uredbi št. 510/2006 ni ničesar, kar bi namigovalo na to, pri čemer pa v zvezi s tem ne zadostuje, da so imena, ki so že bila registrirana na podlagi Uredbe št. 2081/92, še naprej zaščitena na podlagi Uredbe št. 510/2006 v skladu s členom 17 te uredbe in njeno uvodno izjavo 19.

60. Končno je treba opozoriti, da bi bilo dejansko težko trditi, da je vprašanje tako tesno povezano s poenostavljenim postopkom, kot je vprašanje zaščite, ki jo bo ime dobilo v takem postopku v razmerju do blagovne znamke, da bi ga morala urejati Uredba št. 510/2006, saj je bil poenostavljeni postopek že razveljavljen z Uredbo št. 692/2003.

16 – Glej v tem kontekstu na primer sodbi z dne 11. decembra 2008 v zadevi Komisija proti Freistaat Sachsen (C-334/07 P, ZOdl., str. I-9465, točka 43) in z dne 29. junija 1999 v zadevi Butterfly Music (C-60/98, Recueil, str. I-3939, točka 24).

17 – Glej v tem smislu na primer sodbo z dne 29. januarja 2002 v zadevi Pokrzeptowicz-Meyer (C-162/00, Recueil, str. I-1049, točka 49 in tam navedena sodna praksa). Glede načel, ki jih je Sodišče določilo v zvezi s časovnimi učinki pravnih pravil, glej moje stališče z dne 10. novembra 2009 v zadevi Kadzoev (C-357/09 PPU, ZOdl., str. I-11189, točke od 56 do 59).

61. Iz tega izhaja, da se člen 14(1) Uredbe št. 510/2006 ne uporablja v tej zadevi, v kateri je bila ZGO veljavno registrirana na podlagi poenostavljenega postopka, ki ga določa člen 17 Uredbe št. 2081/92, kakor je bila prvotno sprejeta.

62. Vprašanje, ki se nanaša na trenutek med postopkom registracije, od katerega lahko taka ZGO prepreči, da se določeno blagovno znamko veljavno registrira, je treba torej določiti z uporabo Uredbe št. 2081/92 in zlasti njenih členov 14 in 17, pri tem pa je treba upoštevati – če odgovor ne izhaja neposredno iz besedila teh določb – kontekst, namen in splošno sistematiko Uredbe, katere del so te določbe.[18]

2. Trenutek, od katerega lahko ZGO, za katero se je uporabil poenostavljeni postopek, prepreči registracijo blagovne znamke, ki ji domnevno nasprotuje

63. Kot je že bilo navedeno, člen 14(1) Uredbe št. 2081/92, ki zajema okoliščine, kot so tiste v postopku pred predložitvenim sodiščem, in ker ureja registracijo blagovne znamke glede na zaščito, ki se jo na podlagi te uredbe zagotovi poreklom ali označbam, opredeli – vsekakor vsaj glede imen, ki so registrirana na podlagi navadnega postopka – datum objave vloge za registracijo imena kot trenutek, od katerega dalje registracija nasprotujoče znamke ni dopustna.[19]

64. Ker pa se ta datum ne uporablja za imena, za katerih registracijo je bil predlagan poenostavljeni postopek, v katerem ne pride do objave vloge za registracijo v smislu člena 6(2) Uredbe št. 2081/92,[20] je vprašanje, na katero je treba odgovoriti: kateri trenutek v poenostavljenem postopku registracije se lahko za namene iz člena 14(1) Uredbe št. 2081/92 obravnava, kakor da je enakovreden temu datumu?

65. Najprej je treba upoštevati, da je namen člena 14(1) in (3) Uredbe št. 2081/92 ovirati

18 – Glej v tem kontekstu sodbi z dne 17. novembra 1983 v zadevi Firma E. Merck (292/82, Recueil, str. 3781, točka 12) in z dne 20. aprila 2010 v zadevi Federutility in drugi (C-265/08, ZOdl., str. I-3377, točka 18).

19 – Glej zlasti točko 50 zgoraj.

20 – Treba je opozoriti, da nič v besedilu Uredbe št. 2081/92 *a priori* ne izključi uporabe člena 14(1) te uredbe za imena, ki so registrirana po poenostavljenem postopku; poleg tega ne bi bilo skladno z dejstvom, da se je za člen 14(2) in (3) te uredbe stalno štelo, da se uporablja v kontekstu poenostavljenega postopka (glej na primer v opombi 5 navedeno sodbo Bavaria in Bavaria Italia, točka 111 in naslednje).

registracijo,[21] in sicer prvi odstavek glede registracije blagovnih znamk in drugi odstavek glede registracije porekel ali označb, medtem ko člen 14(2) Uredbe št. 2081/92 sledi drugačni logiki, ker pod določenimi pogoji v skladu z načelom soobstoja določa nadaljevanje uporabe starejše blagovne znamke ne glede na registracijo ZOP in ZGO – in tudi po njej –, s katerima je ta uporaba v nasprotju.

66. Drugič, medtem ko člen 14(2) Uredbe št. 2081/92 pomeni potrebo po preučitvi *po registraciji*, ki je med drugim namenjena upravam in sodiščem, ki morajo uporabiti zadevne določbe, pa morajo zato pristojni organi Skupnosti in nacionalni organi, ki morajo uporabiti zadevne določbe, vprašanje, ali so pogoji, določeni v členu 14(1) in členu 14(3) te uredbe, izpolnjeni, presojati *pred registracijo* blagovne znamke oziroma ZOP oziroma ZGO.[22]

67. Tretjič, v tem kontekstu je treba opozoriti, da je trenutek, na katerega se sklicuje člen 14(1) Uredbe št. 2081/92 glede navadnega postopka registracije, in sicer objava vloge za registracijo, prvi trenutek v tem postopku, v katerem se vsi nacionalni organi, ki so pristojni za registracijo blagovnih znamk, ter zainteresirane tretje osebe in gospodarski subjekti seznanijo s potekajočo registracijo porekla ali označbe, tako da se lahko upošteva to dejstvo v zvezi z registracijo blagovnih znamk, ki lahko nasprotujejo tej ZOP ali ZGO.

68. Glede imen, ki so registrirana po poenostavljenem postopku, je treba opozoriti, da je prvi trenutek v tem postopku, v katerem se lahko vsi ti organi Skupnosti in gospodarski subjekti seznanijo z registracijo imena iz tega postopka, objava njegove registracije na podlagi člena 17 Uredbe št. 2081/92 v povezavi s členom 15 te uredbe v *Uradnem listu Evropske unije*.

69. Po mojem mnenju je torej glede na sistematiko in namen člena 14(1) Uredbe št. 2081/92 ta datum – namreč datum, na katerega se prvič na ravni Skupnosti objavi zaščita, odobrena za imena, registrirana po poenostavljenem postopku – datum, ki ga je treba šteti za upoštevnega za določanje

21 – Glede člena 14(3) Uredbe št. 2081/92 glej v opombi 5 navedene sklepne predloge Bavaria in Bavaria Italia, točke 128, 129 in 152.

22 – Glej v tem kontekstu v opombi 5 navedeno sodbo Bavaria in Bavaria Italia, točki 118 in 119.

primarnosti takih imen v smislu člena 14(1) te uredbe.

70. To razlago, prvič, podpirajo razlogi, ki se nanašajo na način, na katerega naj bi uporaba tega pravila učinkovala v praksi.

71. Tako bi bilo treba upoštevati, da člen 14(1) Uredbe št. 2081/92 primarno določa, kar očitno izhaja iz prvega pododstavka te določbe, razlog zavrnitve za blagovno znamko, za katero se predlaga registracijo, in le sekundarno, kar očitno izhaja iz drugega pododstavka te določbe, razlog razveljavitve te blagovne znamke, če je bila registrirana ob kršitvi te ovire za registracijo.

72. Vendar pa očitno lahko organi, ki so pristojni za registracijo blagovnih znamk, upoštevajo zaščito, odobreno za ime, za katero je bila predlagana registracija na podlagi te uredbe, in zlasti povezan razlog zavrnitve le, če so bili na zadevno ime opozorjeni pred registracijo blagovne znamke, ki bi lahko nasprotovala imenu.

73. Drugič, po mojem mnenju iz načela pravne varnosti tudi izhaja, da dejstvo, da je bila predlagana registracija imena po poenostavljenem postopku, ne more nasprotovati registraciji blagovne znamke pred objavo registracije tega ZOP ali ZGO.

74. V skladu z ustaljeno sodno prakso načelo pravne varnosti pomeni, da mora ureditev Skupnosti oziroma Unije prizadetim omogočiti, da se natančno seznanijo z obsegom obveznosti, ki jim jih ta ureditev nalaga.[23]

75. Sodišče je tako v sodbi Prosciutto di Parma, ki se nanaša na ZOP, ki je bila registrirana po poenostavljenem postopku, menilo, da posebna specifikacija, kot na primer da je treba rezanje in embaliranje zadevnega proizvoda opraviti na območju proizvodnje, v skladu z načelom pravne varnosti pomeni negativno obveznost za tretje stranke in se temu ustrezno, ker tretje osebe niso bile s tem seznanjene z ustrezno objavo v zakonodaji Skupnosti, kot je v tem primeru uredba o zadevni registraciji, v postopkih pred nacionalnimi sodišči proti njim ne sme uporabiti.[24]

76. V tej zadevi je treba poudariti, da se to nanaša na postopkovni korak ali ukrep

23 – Glej sodbe z dne 20. maja 2003 v zadevi Ravil (C-469/00, Recueil, str. I-5053, točka 93); z dne 20. maja 2003 v zadevi Prosciutto di Parma (C-108/01, Recueil, str. I-5121, točka 89) in z dne 1. oktobra 1998 v zadevi Združeno kraljestvo proti Komisiji (C-209/96, Recueil, str. I-5655, točka 35).

24 – V opombi 23 navedena sodba Prosciutto di Parma, točke od 91 do 96.

v kontekstu registracije porekla ali označbe po poenostavljenem postopku, ki lahko učinkuje tako, da prepreči registracijo blagovne znamke.

77. Torej upoštevni dogodek v tem primeru jasno pomeni negativno obveznost za tretje osebe, ki predlagajo registracijo blagovne znamke, če je lahko blagovna znamka v nasprotju z zadevnim imenom. Poleg tega pa tudi nacionalnim organom, pristojnim za registracijo blagovnih znamk, nalaga obveznost tako, da so ti dolžni zavrniti registracijo takih znamk.

78. Ker se v kontekstu poenostavljenega postopka zainteresirane tretje osebe ali organe, na katere se nanaša ustrezna objava, obvesti le o registraciji ZOP ali ZGO, se izključevalni učinek na podlagi člena 14(1) Uredbe št. 2081/92 lahko glede na načelo pravne varnosti opredeli le s sklicevanjem na ta ukrep, ne pa s sklicevanjem na prejšnji ukrep, kot je na primer vložitev vloge za registracijo pri Komisiji.

79. Natančneje, tega, da ni bilo objave, če se nanaša na vlogo za registracijo po poenostavljenem postopku, ne more izravnati z vsebinsko nepovezanim dejstvom, da mora – kot so to pravilno navedle nekatere stranke – glede na ustaljeno sodno prakso nacionalno sodišče v skladu z zahtevo po učinkovitem sodnem varstvu odločiti o zakonitosti vloge za registracijo imena, vložene v okviru poenostavljenega postopka registracije.[25]

80. Prav tako po mojem mnenju ni mogoče trditi, da če se to nanaša na gospodarske subjekte ali vsaj na nekatere od njih, posebna objava vloge za registracijo po poenostavljenem postopku ni bila potrebna za namene člena 14(1) Uredbe št. 2081/92, ker je v vsakem primeru ta vloga, kot je to določeno v členu 17(1) te uredbe, že temeljila na imenu, ki je že bilo pravno zaščiteno na nacionalni ravni in s katerim so morali biti gospodarski subjekti že seznanjeni.

81. Čeprav je res, da uporaba poenostavljenega postopka med drugim predvideva, da je ime, ki ga želi država registrirati, pravno zaščiteno v tej državi članici ali pa je v državah članicah, v katerih ni sistema zaščite,

25 – Glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 6. decembra 2001 v zadevi Carl Kühne in drugi (C-269/99, Recueil, str. I-9517, točki 57 in 58) ter v opombi 5 navedeno sodbo Bavaria in Bavaria Italia, točka 57.

uveljavljeno z rabo,[26] je treba poudariti, da registracija na tej podlagi ne pomeni le razširitve zaščite, ki je pred že tem obstajala na nacionalni ravni, na ravni Skupnosti oziroma Unije.[27]

82. Tako je lahko razen razlike v ozemeljskem področju uporabe področje zaščite, ki se zagotavlja geografskemu poreklu ali označbi na podlagi nacionalnega prava, bistveno drugačno in bolj omejeno – do česar je dejansko prišlo v tej zadevi – kot področje zaščite, ki se zagotavlja ZOP in ZGO, registriranima na podlagi Uredbe št. 2081/92.

83. Temu ustrezno se za namene člena 14(1) Uredbe št. 2081/92 ni mogoče sklicevati na obstoj ali natančneje na objavo označbe porekla na podlagi nacionalnega sistema zaščite, da bi se nadomestilo pomanjkanje objave in pravne varnosti, ki se navezuje na vlogo za registracijo tega imena po poenostavljenem postopku.

84. Končno pa je treba poudariti, da je Uredba št. 2081/92 v skladu z ustaljeno sodno prakso namenjena zagotavljanju enotne zaščite z njo zajetih geografskih imen v Skupnosti oziroma Uniji.[28]

85. Poleg vprašanj pravne varnosti, ki bi jih očitno odprl tak pristop, bi se po mojem mnenju nasprotovalo tudi enotni zaščiti, ki jo je nameraval doseči sistem, uveden na podlagi Uredbe št. 2081/92, če bi se v kontekstu poenostavljenega postopka časovno prioriteto porekla ali označbe za namene člena 14(1) te uredbe določalo – kar so predlagale nekatere stranke – s sklicevanjem na trenutek, od katerega je za ime začela veljati zaščita na podlagi nacionalnega prava države članice izvora, ali če ni nacionalnega sistema zaščite, od trenutka, s katerim je bilo ime uveljavljeno z rabo.

86. Poleg tega ta pristop ne upošteva dovolj zgoraj navedene razlike[29] med porekli in označbami v smislu Uredbe št. 2081/92 in nacionalno zaščitenimi imeni, na katerih lahko temeljijo.

26 – Glej na primer sodbo z dne 25. junija 2002 v zadevi Bigi (C-66/00, Recueil, str. I-5917, točka 28).

27 – Glej v tem smislu v opombi 23 navedeno sodbo Prosciutto di Parma, točki 97 in 98.

28 – Glej v tem smislu, med drugim, sodbi z dne 8. septembra 2009 v zadevi Budějovický Budvar (C-478/07, ZOdl., str. I-7721, točka 107), in z dne 7. novembra 2000 v zadevi Warsteiner Brauerei (C-312/98, Recueil, str. I-9187, točka 50).

29 – Točke od 80 do 82 zgoraj.

87. Ob upoštevanju zgoraj navedenih razlogov predlagam, naj se na drugo vprašanje odgovori v tem smislu, da je treba Uredbo št. 2081/92 razlagati tako, da je za člen 14(1) te uredbe datum objave registracije upošteven datum za časovno razvrstitev zaščitene geografske označbe, ki je bila registrirana po poenostavljenem postopke na podlagi člena 17 te uredbe.

V – Predlog

88. Zaradi tega predlagam, naj Sodišče na predložena vprašanja odgovori:

1. Člen 14(1) Uredbe Sveta (ES) št. 510/2006 z dne 20. marca 2006 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila se ne uporablja, če je bila zaščitena označba porekla veljavno registrirana po poenostavljenem postopku, ki ga določa člen 17 Uredbe Sveta (EGS) št. 2081/92 z dne 14. julija 1992 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila.

2. Uredbo št. 2081/92 je treba razlagati tako, da je za člen 14(1) te uredbe datum objave registracije upošteven datum za časovno razvrstitev zaščitene geografske označbe, ki je bila registrirana po poenostavljenem postopku na podlagi člena 17 te uredbe.